

14. Když jsme bydleli na strýčkově klobouku, mohli jsme vidět a slyšet všechno, co strýček dělal a říkal. Ale on toho moc nenadělal a mluvil jen málo. Většinou chodil městem a po lese, procházel se v parku, pak se posadil na lavičku a četl si noviny. Doma nebo v restauraci pověsil klobouk na věšák, a my jsme se museli držet, abychom nespadli. Občas klobouk někde zapomněl, ale vždycky ho zase našel. V krámku, kde strýček kupoval sýry, rozmlouval s prodavačkou o Francii a o Pyrenejích. Když jsme se dívali přes okraj klobouku, viděli jsme hluboko dole strýčkovy boty. Čistil je každý den a byly nablýskané jako zrcadlo. Čtyřikrát strýček celé dny mlčel, třikrát zapomněl na něco důležitého, na co si už nikdy nevzpomněl, se dvěma ženami se stýkal pravidelně, ale jen jednu z nich líbal na ústa. Časem mu ale klobouk začal být těsný, až ho rozbolela hlava. A tak nezbývalo než se odstěhovat a začít bydlet podle svého.

